

Vergaderjaar 1986–1987

19 586

Nadere wijziging van de Algemene Ouderdomswet en enige andere sociale verzekeringswetten (instelling van een uniforme liquiditeitsregeling voor de centrale sociale verzekeringsfondsen alsmede invoering van een overheidsgarantie voor de gerechtigden in alle sociale verzekeringswetten)

Nr. 9

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG

Ontvangen 24 maart 1987

1. Inleiding

Met belangstelling hebben wij kennis genomen van de inhoud van het eindverslag. Naar aanleiding van de reacties menen wij te mogen concluderen dat onze beschouwingen in de memorie van antwoord in belangrijke mate antwoord geven op de door de verschillende fracties gestelde vragen in het voorlopig verslag.

Enkele fracties hebben er desalniettemin behoefte aan om enige aanvullende vragen te stellen c.q. enige aanvullende beschouwingen te wijden aan het onderhavige wetsvoorstel.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. zien zich door de memorie van antwoord gesterkt in hun oordeel het wetsvoorstel niet reeds thans te behandelen en blijven pleiten voor een behandeling *gelijktijdig* met het wetsvoorstel voor een nieuwe Organisatiewet Sociale Verzekeringen. Deze leden willen daarnevens een nadere verduidelijking op enkele detailpunten van het wetsvoorstel.

De leden van de C.D.A.-fractie, alsmede ook de leden van de fractie van D66 wensen met name nadere informatie op enkele specifieke onderdelen van het wetsontwerp.

In navolgende paragrafen gaan wij in op de diverse specifieke punten.

2. Relatie met de premievaststelling en het toekomstige wetsvoorstel op de uitvoeringsorganisatie sociale zekerheid

De leden van de fractie van het C.D.A. merken op dat wij over het *primaat van de premievaststelling weliswaar een discussie ten principale* *wensen te voeren ter gelegenheid van het nog in te dienen wetsvoorstel* *inzake de herziening van de Organisatiewet sociale verzekering, maar dat* *in de memorie van antwoord bij het onderhavige wetsvoorstel reeds een* *stellingname te onderkennen is.*

Wij kunnen deze opmerkingen van de leden van de fractie van het *C.D.A. niet onderschrijven. Wij hebben erkend dat de keuze voor het* *primaat van de premiestelling een politieke keuze is, die strikt genomen* *niet behoeft te worden gemaakt binnen het bredere afwegingskader dat* *de Organisatiewet sociale verzekering biedt. Wij menen desalniettemin* *dat het toekomstige wetsvoorstel ter zake van een nieuwe Organisatiewet*

het meest voor de hand liggende moment is om de discussie over het primaat van de premiestelling te voeren. Immers, bij die behandeling is mede de vraag aan de orde op welke wijze de verdeling van bevoegdheden tussen overheid en sociale partners moet worden vorm gegeven. Wij hebben in de memorie van antwoord geen enkele indicatie gegeven of dit primaat bij de fondsbesturen dan wel bij de verantwoordelijke minister zou moeten liggen. Uitspraken daarover achten wij thans voorbarig.

Onze argumentatie in de memorie van antwoord, voor een separate behandeling van het onderhavige wetsvoorstel heeft de leden van de fractie van P.v.d.A. niet kunnen overtuigen. Deze leden menen dat ook door ons een duidelijke samenhang tussen dit wetsvoorstel en de herziening van de Organisatiewet sociale verzekering wordt onderkend. Deze leden refereren voorts aan onze opmerking dat de voorbereidende werkzaamheden voor het onderhavige wetsvoorstel in 1981 zijn begonnen. Zij menen dat in dat opzicht de «haast» in 1987 merkwaardig is.

In de memorie van antwoord hebben wij aangegeven dat het onderhavige wetsvoorstel slechts een beperkte samenhang vertoont met de herziening van de Organisatiewet. Deze beperkte samenhang is slechts in zoverre aanwezig dat de vermogenspositie van sociale fondsen beïnvloed wordt door de premievaststelling. Omdat de liquiditeitspositie weer kan worden beïnvloed door de vermogenspositie en omdat de liquiditeitspositie het aangrijpingspunt vormt voor de te scheppen leningfaciliteit, kan worden betoogd dat dus de premiestelling invloed kan hebben op de leningfaciliteit. Tegelijkertijd wijzen wij er echter op dat zowel in de memorie van toelichting als in de memorie van antwoord uitdrukkelijk is aangegeven dat de «leningfaciliteit slechts is bedoeld ter leniging van seizoensmatige en/of incidentele liquiditeitstekorten». Ter voorkoming van mogelijke misverstanden hebben wij in de memorie van antwoord (pagina 2, slot voorlaatste alinea) nog opgemerkt dat «het instrument (in casu de leningfaciliteit) niet is bedoeld om te voorzien in de financiering van dekkingstekorten die bij fondsen zouden ontstaan, indien premies bij voortduring beneden kostendekkend niveau worden vastgesteld». De samenhang tussen de voorgestelde liquiditeitsregeling en de premievaststelling waar de leden van de P.v.d.A. op wijzen, moet dus in deze beperkte zin worden opgevat. Wij houden dus vast aan onze opmerking in de memorie van antwoord (pagina 2, voorlaatste alinea) dat de vraag op welke wijze een uniform systeem van overheidsgaranties in de onderscheiden sociale wetten moet worden ingevuld, zich laat beantwoorden los van de vraag hoe de uitvoeringsorganisatie wordt ingericht, waar het primaat van de premievaststelling komt te liggen en welke heffingsgrondslag wordt gehanteerd.

Door het kabinet is geenszins gestreefd naar indiening van het onderhavige wetsvoorstel voordat de herziening van de Organisatiewet sociale verzekering gereed is gekomen. Er kan naar ons oordeel dan ook niet worden gesproken van het maken van «haast». Wij wijzen in dit verband nogmaals naar de memorie van antwoord (pagina 3), waarin uitvoerig is uiteengezet dat de voorbereiding van dit wetsvoorstel geruime tijd in beslag heeft genomen. Technisch was het wetsvoorstel reeds eind 1985 gereed. Op het moment genoot wetgeving inzake de stelselherziening sociale zekerheid absolute prioriteit. Met de indiening van het onderhavige wetsvoorstel is daarom gewacht tot een tijdstip dat op het departement van Sociale Zaken en Werkgelegenheid weer ruimte en capaciteit voor andere wetgevingsprojecten was vrijgekomen. Wachten op de herziening van de Organisatiewet is naar onze mening niet zinvol, omdat het onderhavige wetsvoorstel een voornamelijk technische materie regelt die, zoals in het voorgaande is aangegeven, slechts een beperkte samenhang vertoont met de op handen zijnde herziening van de Organisatiewet sociale verzekering.

De leden van de fractie van D66 merken naar aanleiding van de gegeven antwoorden in de memorie van antwoord nog op dat het wat

hen betreft niet zo kan zijn dat definitieve besluitvorming over de uitvoeringsorganisatie, of over de vaststelling van premies, dan wel over de heffingsgrondslag voor de werknemersverzekeringen, door het voorliggende wetsvoorstel zou worden beperkt. In aanvulling daarop merken deze leden nog op dat dit voorstel niet op de discussie over de door hen gememoreerde onderwerpen vooruit mag lopen. Zij vragen ons of wij het eens zijn met de stelling dat het mogelijk moet zijn het onderhavige wetsvoorstel geregeld aan te passen, voorzover uit nadere gedachtenwisselingen de wens daartoe naar voren mocht komen.

Zoals wij reeds eerder hebben betoogd, heeft het onderhavige wetsvoorstel een voornamelijk technisch karakter. Naar het oordeel wordt met de gekozen invulling van de regeling geenszins vooruit gelopen op de besluitvorming over de door deze leden genoemde terreinen. Mocht desalniettemin in de toekomst blijken, dat er sprake zou kunnen zijn van een afstemmingsprobleem met een van de genoemde terreinen, dan zijn wij uiteraard bereid om te bezien hoe alsnog afstemming op een zo adequaat mogelijke wijze kan worden gerealiseerd.

De leden van het C.D.A. vragen naar aanleiding van onze opmerkingen in de memorie van antwoord inzake de vervroeging van de premievaststelling, of wij het een voordeel vinden, wanneer de besturen van sociale verzekeringsfondsen de premies jaarlijks reeds in juni vaststellen, zoals door de Stichting van de Arbeid is gevraagd.

Vooropgesteld dient te worden dat onze opmerkingen in de memorie van antwoord betrekking hebben op een beoordeling van de vervroeging van de premievaststelling in de context van het onderhavige wetsvoorstel. Binnen die context gezien, hebben wij vastgesteld dat bij een vervroeging van de premievaststelling de mogelijke discrepantie tussen de macro-economische factoren die ten grondslag lagen aan de premievaststelling en de bijgestelde factoren op grond van nieuwe inzichten en (bijstellingen van) beleidsmaatregelen na het tijdstip van premievaststelling, wordt vergroot. Omdat de voorgestelde leningfaciliteiten moet worden vastgesteld op basis van de verwachte liquiditeitstekorten van sociale fondsen, gegeven de vastgestelde premies, loopt men het risico dat als gevolg van ontwikkelingen na het vaststellingstijdstip, de omvang van de leningfaciliteit is achterhaald. Dit laatste kan worden voorkomen als premies worden vastgesteld op een moment dat alle redelijkerwijs te voorziene factoren in het premiebeeld zijn verwerkt.

Dit neemt niet weg dat als de gegeven context wordt losgelaten, een ander oordeel mogelijk is. Vanuit een meer organisatorisch gezichtspunt kan een vervroeging van de premievaststelling naar juni voordelen opleveren. Vervroeging biedt immers het voordeel dat noodzakelijke adviesprocedures eerder binnen het jaar kunnen worden afgerond en dat de premies daarmee ruim voor de inwerkingtreding van de nieuwe premiepercentages (en uitkeringen) ter kennis kunnen worden gebracht van de uitvoeringsinstanties. Mede ook in samenhang met de herziening van de Organisatiewet wordt thans overigens een standpunt over de denkbeelden van de Stichting van de Arbeid voorbereid.

3. Garanties jegens uitkeringsgerechtigden

Werkings sfeer

De leden van de fractie van de P.v.d.A. merken op dat voor «louter theoretische afwegingskaders wetenschappelijke studies geschikter zijn dan wetten». Deze leden poneren die stelling in het kader van onze redenering, waarbij het onjuist wordt geacht om sociale verzekeringsfondsen door middel van solvabiliteitsgaranties een voordeel op de geldmarkt te geven. Deze leden vragen zich in concreto af wat het bezwaar is van zulk een voordeel, afgezien van de creatie van een bedrijfseconomisch afwegingskader. In samenhang daarmee vragen deze leden zich af of onze redenering leidt tot een algehele afschaffing van overheidsgaranties bij leningen.

Wij kunnen de strekking van de opmerking van de leden van de P.v.d.A.-fractie over de theoretische kaders versus wetenschappelijke studies niet geheel doorzien. In de betreffende passages in de memorie van antwoord hebben wij niet zozeer beoogd een theoretisch afwegingskader te scheppen, alswel om inzicht te geven in de praktische overwegingen die kredietgevers zullen hanteren wanneer zij voor de vraag staan om kredietvragers leningen te verstrekken en tegen welke (rente)voorwaarden, alsmede de invloed die daarbij kan uitgaan van een solvabiliteitsgarantie.

Wij menen dat sociale fondsen op de geldmarkt dezelfde rentecondities moeten kunnen bedingen als instellingen in een vergelijkbare positie. Zoals in de memorie van antwoord (pag. 10-11) is aangegeven, zou een solvabiliteitsgarantie de sociale fondsen ten opzichte van andere instellingen, die zonder een solvabiliteitsgarantie moeten opereren, in een gunstiger positie plaatsen. Wij vinden dat, vanwege de invloed die hiervan uitgaat op de onderlinge concurrentieverhoudingen, ongewenst en onnodig voor sociale fondsen. In dit verband zij er op gewezen dat een solvabiliteitsgarantie verder strekkende gevolgen voor de onderlinge concurrentieverhoudingen heeft dan een leninggarantie.

Uiteraard zijn wij niet voornemens om tot een algehele afschaffing van overheidsgaranties bij leningen over te gaan. In dat verband verwijzen wij kortheidshalve naar paragraaf 7.1 van de Miljoenennota 1985, waarin het algemene garantiebeleid van het Rijk is verwoord.

Regeling in geval van betalingsonmacht van sociale fondsen

Wij hebben geconstateerd dat de leden van de fractie van de P.v.d.A. onze redenering onderschrijven, dat het treffen van een nadere regeling in geval van betalingsonmacht van een sociaal verzekeringsfonds prematuur is. Terecht constateren deze leden dat de kans op een dergelijke situatie klein is.

De leden van de fractie van het C.D.A. achten daarentegen onze argumenten niet overtuigend. Deze leden hebben de indruk dat alleen een regeling gewenst wordt als de praktijk uitwijst dat zulks nodig is. Betreffende leden vrezen dat dan de put gedempt dreigt te worden als het half reeds verdrongen is.

Een geval van betalingsonmacht van één van de centrale sociale verzekeringsfondsen heeft zich in het verleden nooit voorgedaan, noch is ooit sprake geweest van enige dreiging ter zake. Er bestaat derhalve geen enkele ervaring met de wijze waarop zich een concreet geval van betalingsonmacht zou kunnen manifesteren. Enig inzicht in de reden waardoor en de omstandigheden waaronder betalingsonmacht zou kunnen ontstaan, lijkt nodig om te bezien op welke wijze een oplossing daarvoor kan worden aangedragen. Dit laatste is relevant voor beantwoording van de vraag of en zo ja, wanneer het Rijk daadwerkelijk uitkeringsverplichtingen zal moeten overnemen.

Voorts menen wij dat een ernstige situatie zoals een dreigend geval van betalingsonmacht naar alle waarschijnlijkheid nooit volkomen onverwacht zal komen. Het lijkt plausibel te veronderstellen dat voortekenen ter zake zich reeds enige tijd van te voren zullen aankondigen. Dit betekent dat de Svr, als toezichthoudende instantie, en het Rijk in staat zullen zijn zich te beraden op maatregelen. Mocht zich inderdaad een situatie voordoen dat het effectueren van de garantie aan uitkeringsgerechtigden werkelijkheid dreigt te worden, dan zal het Rijk naar onze overtuiging in staat zijn om op korte termijn een regeling, zoals beoogd door de leden van de fractie van het C.D.A. te treffen.

4. Liquiditeitsregeling

Rentevoet

De leden van de fractie van de P.v.d.A. leiden uit de antwoorden in de memorie van antwoord af dat de kans dat de ultimatum-remedium-regeling daadwerkelijk het jaarlijks financieringsarrangement tussen de Staat en

DNB beïnvloedt en daarmee tot lagere rentelasten (als gevolg van baten kasbeheer) leidt, niet vast te stellen valt. Waarom, zo vragen deze leden zich af, wordt dan een dergelijke regeling boven op de toch al behoorlijke renteverhoging geplaatst?

Wij zijn van mening dat de voorgestelde liquiditeitsregeling, waarvan maximering van het beroep van de fondsen op de schatkist een essentieel onderdeel uitmaakt, voorkomt dat een hoger gemiddeld schatkistsaldo moet worden aangehouden dan zonder een dergelijke begrenzing het geval zou zijn. Het beroep zou in het laatste geval immers in beginsel zeer groot kunnen zijn en bovendien kunnen samenvallen met een krappe liquiditeitsituatie van het Rijk. In die situatie kan het financieringsarrangement van de staat met DNB niet toereikend zijn. Derhalve moet uit voorzorg een hoger schatkistsaldo worden aangehouden dan anders, respectievelijk eerder een beroep worden gedaan op de geld- of kapitaalmarkt. Hoewel de bijdrage van een begrenzing aan een efficiënter kasbeheer en daarmee aan een lager gemiddeld aan te houden schatkistsaldo ten opzichte van de situatie zonder een dergelijke maximering-bepaling niet precies is te kwantificeren, is die bijdrage er in onze visie zeker. Dat is één van de redenen waarom wij voorstander zijn van handhaving van de maximering van het toegestane beroep. Daarnaast zijn in de memorie van antwoord (p. 20-22) een drietal andere redenen genoemd waarnaar korthedshalve zij verwezen.

Als alternatief voor de voorgestelde renteberekening wijzen de leden van de C.D.A.-fractie op de mogelijkheid de rente te baseren op de zogenoemde Amsterdam Interbank Offered Rate (AIBOR).

Wij wijzen er echter op dat dit tarief betrekking heeft op transacties tussen banken onderling. Bij banken is het gebruikelijk dat de renteberekening op rekening-courant kredieten aan andere debiteuren dan banken wordt gebaseerd op het promessedisconto van de Nederlandsche Bank vermeerderd met een opslag afhankelijk van de kwaliteit van de debiteur. Op zichzelf is het mogelijk het rentepercentage te berekenen op basis van AIBOR vermeerderd met een opslag. Toch verdient het naar onze opvatting de voorkeur bij de berekening uit te gaan van de gemiddelde debetrente voor prima debiteuren met daarboven een opslag van 0,5%. Daarmee wordt aangesloten bij de gebruikelijke rentebepaling op de geldmarkt, omdat de gemiddelde debetrente ook het promessedisconto als referentie-rente heeft.

De leden van de fractie van D66 achten het wenselijk, mede om te kunnen beoordelen welk beslag de «opslagrente» in voorkomende gevallen op de gemiddelde debetrente kan leggen op de uitgaven van de sociale verzekeringsfondsen, om vooraf te weten welke globale netto-opbrengst de voorgestelde wettelijke bepalingen voor het Rijk eventueel kunnen gaan opleveren. Volgens deze leden kan het niet de bedoeling zijn dat het Rijk in aanzienlijke mate overhoudt aan een regeling als de onderhavige.

Zoals wij in de memorie van antwoord (blz. 30) reeds hebben betoogd is het niet mogelijk een indicatie te geven van de hoogte van het toekomstige beroep van de fondsen op de schatkist op grond van de liquiditeitsregeling. Dat zal zeker in de beginfase de praktijk moeten uitwijzen. Daarbij dient bedacht te worden dat het voor de fondsen aantrekkelijk is eerst een beroep te doen op onderlinge bundeling van liquiditeiten en geldmarktleningen, voordat zij een beroep doen op de liquiditeitsregeling. Het is dus niet mogelijk om aan te geven hoe hoog de eventuele baten en lasten voor het Rijk zullen zijn.

Gelet op het ultimatum-remedium karakter van de regeling en de vermoedelijk beperkte duur van het beroep door de fondsen, mag evenwel niet worden verwacht dat de rente-baten voor het Rijk omvangrijk zullen zijn. Voor zover het Rijk vanwege de onzekerheid omtrent de omvang en het tijdstip van het beroep door de fondsen zich genoodzaakt ziet uit voorzorgsoverwegingen een hoger gemiddeld schatkistsaldo aan te houden, zullen de (rente)lasten voor het Rijk een meer permanent karakter dragen. Het is derhalve niet aannemelijk dat het Rijk per saldo in

aanzienlijke mate zal overhouden aan de regeling. Benadrukt zij dat het ook nimmer de bedoeling van ondergetekenden is geweest om per saldo over te houden aan de regeling en dat hierover dus ook geen verschil van opvatting bestaat met de leden van de fractie van D66.

Informatieverplichting sociale fondsen

De leden van de fractie van het C.D.A. merken op dat er ten aanzien van de informatieverplichting geen onderscheid wordt gemaakt tussen fondsen die een goede liquiditeitspositie hebben en fondsen die in een meer zorgelijke situatie verkeren. Deze leden merken voorts op dat inzicht in de financiële positie van alle fondsen ieder kwartaal is te verkrijgen uit de rapportages van deze instellingen aan DNB. Zij vragen zich af waarom daarnaast een rapportage over de kaspositie van de fondsen aan het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid noodzakelijk is. Kan een dergelijke rapportage niet beperkt blijven tot die fondsen, waar de financiële situatie daartoe aanleiding geeft, zo vragen deze leden zich af.

Om een goede beoordeling van de liquiditeitspositie van sociale verzekeringsfondsen mogelijk te maken, is inzicht nodig in het geraamde maandelijks kasverloop in het betrokken jaar bij de vastgestelde premies en de geraamde lasten. Op grond van deze ramingen kan worden bepaald wanneer een dieptepunt in de liquiditeitspositie optreedt en hoe groot dit dieptepunt zal zijn. De kwartaalrapportages van DNB inzake de sociale verzekeringsfondsen hebben betrekking op geaggregeerde realisatiecijfers over het afgelopen kalenderkwartaal en geven dus geen inzicht in het toekomstige (ramings)verloop. Deze gegevens zijn derhalve niet geschikt als grondslag voor een liquiditeitsarrangement.

Op dit moment ontvangt het departement jaarlijkse liquiditeitsprognoses voor het AWF, het AAF, het AOF, het AOW-fonds, het AKW-fonds en het AWW-fonds. Bij de laatste drie fondsen maken deze liquiditeitsprognoses deel uit van de premieverkenningen en/of premie-adviezen. Bij de eerstgenoemde drie fondsen worden deze gegevens thans separaat verstrekt, kort nadat de premies zijn vastgesteld. Voor deze fondsen is het derhalve geen probleem om de gevraagde gegevens in meer «officiële» vorm aan te leveren. De Algemene Kas van de Ziekenfondsverzekering en het AFBZ leveren liquiditeitsprognoses op verzoek. Voor deze instellingen betekent de onderhavige regeling dus dat dergelijke prognoses een meer regulier karakter zullen moeten krijgen. Op grond van onze informatie zal dit laatste overigens geen grote problemen opleveren. Immers, de basisgegevens zijn bij het opstellen van de premie-adviezen beschikbaar. Wij blijven dus van oordeel dat ter zake van de informatieverplichting geen sprake is van een extra taakverzwaring voor de betreffende sociale fondsen.

Een beperking van de informatieverplichting tot die fondsen waar liquiditeitsproblemen tot de mogelijkheden behoren, achten wij minder zinvol. Immers, met name ook om inzicht te krijgen in de mogelijkheden tot onderlinge steunverlening tussen sociale fondsen, is het gewenst om te beschikken over gegevens van fondsen die een goede liquiditeitspositie hebben. Tenslotte willen wij erop wijzen dat liquiditeitsproblemen zich in beginsel bij alle fondsen kunnen voordoen en dat derhalve op voorhand niet kan worden aangegeven welke fondsen wel of niet kunnen worden uitgesloten van een informatieverplichting.

Overige onderwerpen

De leden van de fractie van D66 komen terug op onze opmerkingen in de memorie van antwoord ter zake van de drijfveren voor fondsbeheerders om te streven naar een zo doelmatige mogelijk beheer van hun fondsen in bedrijfseconomisch opzicht. Deze leden constateren dat voor het bedrijfsleven een stimulans bestaat tot een zo doelmatig mogelijk bedrijfsbeheer, vanuit het streven naar winst en produktiegroei. Een en ander tot tevredenheid van de eventuele aandeelhouders. Zij menen dat een dergelijke prikkel per definitie ontbreekt bij sociale verzekeringsfondsen en zij vragen zich af op welke wijze een zo doelmatig beheer niettemin is verzekerd.

Weliswaar ontbreekt bij sociale verzekeringsfondsen het winstmotief als prikkel tot een zo doelmatig mogelijk bedrijfsbeheer. Dit betekent echter niet dat het beheer bij fondsen per definitie minder doelmatig zou geschieden. In plaats van een winstmotief bestaat bij de sociale fondsen een «premiemotief». In een systeem van omslagfinanciering immers, wordt de premiehoogte bepaald op basis van de te verwachten (uitkerings)lasten. Blijkt een premie te laag vastgesteld, dan zullen extra financieringsmiddelen moeten worden aangetrokken. De extra kosten daarvan zullen weer via de premies moeten worden opgebracht. Fondsbestuurders (o.a. bestaande uit vertegenwoordigers van werknemers en werkgevers) hebben er allen belang bij dat premies zo laag mogelijke blijven: voor werkgeversleden vanuit een oogpunt van zo laag mogelijke loonkosten, voor werknemersleden vanuit een oogpunt van een zo groot mogelijk vrij besteedbaar inkomen. De overheid tenslotte heeft er, gezien vanuit een algemeen economische invalshoek, ook belang bij dat premies niet te hoog worden vastgesteld. Deze belangen zullen fondsbeheerders er toe brengen om hun beheer zo doelmatig mogelijk in te richten, om te voorkomen dat extra kosten ontstaan. Deze fondsbeheerders staan voorts onder bedrijfseconomisch toezicht van de Svr, hetgeen een verdere waarborg inhoudt voor een streven naar een efficiënt beheer.

5. Financieringsvoorschotten ex. artikel 94 Werkloosheidswet (Stb. 1986, 566)

De leden van de fractie van het C.D.A. wilden weten of de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid voornemens is te zijner tijd een advies te geven aan het AWF-fonds over het berekenen van rente over reeds uitstaande leningen ingevolge artikel 34 Werkloosheidswet (Stb. 1967, 421).

De gehele problematiek van de financieringsvoorschotten ex. artikel 94 WW (voorheen artikel 34 van de oude WW), inclusief de vraag of in de toekomst rente moet worden geheven over reeds uitstaande leningen ter zake, ligt thans nog ter advisering bij de SVr. Wij achten het dan ook nog niet op onze weg liggen om, vooruitlopend op dit advies, thans reeds uitspraken te doen over deze materie.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. merken op, dat de stand van zaken met betrekking tot de financieringsvoorschotten ex. artikel 94 WW voor hen een reden was om de besluitvorming over het onderhavige wetsvoorstel nu niet af te ronden.

De problematiek van financieringsvoorschotten ex. artikel 94 WW is in feite een afgeleide van de bredere problematiek van overheidsgaranties aan sociale fondsen. Besluitvorming over het onderhavige wetsvoorstel behoeft naar onze overtuiging dan ook niet te wachten op het Svr advies ter zake van de financieringsvoorschotten ex. artikel 94. Immers, besluiten over deze laatste materie zijn eerst op opportuun als het onderhavige wetsvoorstel tot wet is verheven.

Overigens zij vermeld dat het SVr-secretariaat thans een concept-eindrapport gereed heeft. Dit rapport zal naar verwachting op korte termijn kunnen worden besproken in de SVr-commissie die het advies over de voorschotten ex. artikel 94 moet voorbereiden. Naar verwachting zal de tijdsplanning zoals aangegeven in de memorie van antwoord (vóór juli 1987), kunnen worden gehaald.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
D. J. D. Dees

De Minister van Financiën,
H. O. C. R. Ruding